

[Niels Helveg Petersen.]

drøftelser om besparelser og om skatteomlægning kan få et sådant forløb, at arbejdsmarkedets parter kan inddrages på en konstruktiv måde. Jeg har nok bemærket mig, at forsvarministeren mener, at det radikale venstre er sat uden for indflydelse. Jeg vil bare sige, at hvis han har ret i den betragtning, så formindskes også regeringens egne muligheder for at nå resultater.

Jeg vil anbefale vedtagelse af tillægsbevillingslovforlaget

Schlüter (KF):

Under denne afslutningsdebat har jeg ikke tænkt mig at ville fremsætte et centralregister over konservative programpunkter; det kan vi diskutere ved en anden lejlighed, hvor vi står, vi partier, i forhold til hinanden ideologisk.

Dagens problemer, årets vanskeligheder, er så voldsomme, at det er nødvendigt, at vi først og fremmest koncentrerer os om dagens gerning. Derfor vil jeg hellere sige nogle ord om forløbet af det folketingsår, vi har oplevet, og om de problemer, som ligger uløst, og som vi skal tage fat på i fremtiden, som vi ikke kan udskyde blot til efteråret, men må starte på allerede i sommer.

Vi har haft et folketingsår, som har været ganske usædvanligt. I dets første halvdel havde vi en socialdemokratisk regering, hvis liv afhang af en enkelt stemmes overvægt. Så fik vi valget i december, som gav os et langt større opbrud i den danske befolkning end normalt. Vi fik en fordobling af partierenes antal herinde i folketinget; det var vælgerens vilje, den måtte vi tage til efterretning, men det var oplagt en ting, som gav os nye arbejdsvilkår, der ikke var lettere end før.

Derefter fik vi så den mest udprægede mindretalsregering, vi vist nogen sinde har haft. Og når jeg skal gøre både første og anden del af folketingsåret op i en status, kan jeg kun komme til det resultat — og det er nødvendigt at se det i øjnene — at vi har i dette år af en lang række grunde haft

mindre planlægning, mindre styring, mindre sammenhæng i regeringens og folketingets beslutninger, end godt er. Sådan ligge det.

Det kunne være gået værre — det kan man tænke sig med anvendelse af nogen fantasi — men det er altså gået dårligt, det kan vi lige så godt gøre klart: folketinget og de to regeringer, vi har haft i dette år, har ikke løst landets og befolkningens problemer.

I efteråret udskød den socialdemokratiske regering at tage fat om de brændende nødder. Efter valget fik vi oliekrisen, som understregede vort lands vanskeligheder, men alligevel fortsatte man udskydelsen af de virkelig store problemer.

Da den nye regering trådte til, tog vi fra det konservative folkepartis side pænt imod den. Vi sagde også, at vi ville ikke fungere som regeringens automatiske støtteparti, det kan ingen forlange, heller ikke en smal regering med blot 22 mandater bag sig. Samtidig sagde vi, at vi ønskede at have et sagligt forhold til regeringen, vi ville se på dens lovgivning og tage stilling sagligt. Vi ville gerne hjælpe med — det kunne også lige passe andet: når vi har en liberal regering udgået af partiet venstre, siger det sig selv, at det konservative folkeparti ser det som en naturlig opgave at prøve at arbejde med på, at den regering kan få held til at gennemføre en liberal eller borgerlig politik.

Vi tog pænt imod, vi ville have et sagligt forhold til regeringen, og det har vi haft. I de første måneder var vi skuffet over regeringens kurs. Vi følte, at regeringens politik var utilstrækkelig, og vi følte, at den til dels havde et forkert sigte. Regeringen bandt sig i sine første uger til at gennemføre — for nu at nævne nogle vigtige eksempler — forhøjede selskabsskatter, ændringer i afskrivningsloven, en prislovgivning; disse ting følte vi var for vidtgående, unødvendige, ikke egnede.

Så bandt man sig også til kun at måtte spare meget begrænset på den førstkomende finanslov, den, som senere blev ved-